

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/71/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613210172
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613210172.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: CETELEM SLOVENSKO, a. s., so sídlom Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35 787 783, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., so sídlom Ventúrska 16, 811 01 Bratislava, IČO: 47 234 547, proti odporcovi: S. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. XXX/XX, XXX XX Q. K., štátny občan SR, v konaní o zaplatenie sumy 699,88 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/215/2013-39 zo dňa 27. 11. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/215/2013-39 zo dňa 27. 11. 2013 vo výroku, ktorým súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 72,20 Eur zamietol a vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Vo zvyšnej časti z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/215/2013-39 zo dňa 27. 11. 2013 n e d o t k n u t ý .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. Súčasne rozhodol, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že návrhom podaným na okresný súd dňa 07.10.2013 sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 699,88 Eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 26,28 % ročne a zo sumy 574,30 Eur od 18.05.2013 do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 675,98 Eur od 24.07.2013 do zaplatenia. Svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 06.04.2010 uzavrel navrhovateľ ako veriteľ s odporcom ako dlžníkom Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Odporca pri uzatváraní úverovej zmluvy bez výhrad súhlasil so všeobecnými úverovými podmienkami pre poskytnutie spotrebiteľského úveru (ďalej aj VÚP). Podľa bodu IV.-3.-3.VÚP v časti C) úverovej zmluvy je klient povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok vo výške minimálne 4 % z poskytnutého úverového rámca. Odporca si svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, v dôsledku čoho navrhovateľ vypovedal zmluvu dňa 20.05.2013. Výpoveď nadobudla účinnosť dňa 23.07.2013. Odporca má voči navrhovateľovi neuhradené záväzky po lehote splatnosti v celkovej výške 699,88 Eur, a to sumu 574,30 Eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny, sumu 96,88 Eur z titulu dlžných úrokov z úveru, sumu 4,80 Eur z titulu dlžného poistného z úveru, sumu 23,90 Eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Okrem toho je povinný zaplatiť tiež úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške

26,28 % ročne od 18.05.2013 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 675,98 Eur od 24.07.2013 do zaplatenia. Navrhovateľ si neuplatnil úroky z omeškania zo sumy nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že navrhovateľ ako veriteľ a odporca ako dlžník uzatvorili dňa 06.04.2010 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 289,00 Eur, ktorý sa odporca zaviazal uhrádzať v 20. mesačných splátkach po 20,87 Eur pri dojednanej úrokovej sadzbe 39 %, RPMN 56,25 % a priemernej RPMN 48,66 %. Podpisom uvedenej zmluvy zároveň odporca požiadal, aby ho navrhovateľ zaradil do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytol mu úverový rámec vo výške 400,00 Eur, vydal kreditnú kartu na jeho meno, zobral na vedomie, že jeho žiadosť o vydanie kreditnej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutí klasického spotrebiteľského úveru a v priebehu jeho splácania a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže navrhovateľ zmeniť navrhovaný výšku úverového rámca za ním stanovenú nižšiu výšku. Zaviazal sa splácať tiež čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 4 % z úverového rámca alebo dlžnej sumy, ak nebude dohodnuté inak a to i telefonicky. Z potvrdenia predloženého navrhovateľom mal okresný súd za preukázané, že suma 700,00 Eur bola odfinancovaná dňa 27.10.2010 a bola poukázaná šekovou poukážkou, evidenčné číslo 9544025 zo dňa 08.11.2010 v prospech odporcu.

Okresný súd poukázal na ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013, ako aj ust. § 497 Obchodného zákonníka a tiež § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako aj ust. § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a tiež ust. § 52 ods. 1, 2 a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súlade s uvedenými zákonnými ustáleniami žalobu navrhovateľa zamietol s konštatovaním, že nemal preukázanú jej dôvodnosť. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že účastníci konania uzavreli dňa 06.04.2010 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úver vo výške 289,00 Eur. Rozhodovanie o nároku z uvedeného úveru nie je predmetom tohto súdneho konania. Hoci zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru obsahuje ustanovenie, podľa ktorého navrhovateľ aj odporca uzatvárajú zmluvu o vydaní kreditnej karty, okresný súd nemal preukázané platné uzatvorenie zmluvy o kreditnej karte, z ktorej si navrhovateľ uplatňuje žalovaný nárok. Právne vzťahy medzi účastníkmi konania sú vzťahy spotrebiteľské, nakoľko vznikli medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Zmluva o kreditnej karte je zmluvou o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z.). Podľa § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch pod následkom neplatnosti musí byť zmluva uzatvorená v písomnej forme. Podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere je dojednanie o výške úveru, záväzok veriteľa na požiadanie dlžníka poskytnúť úver v dojednanej výške a záväzok dlžníka poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť úroky. Rovnako musí zmluva obsahovať náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru predloženej navrhovateľom neboli dojednané podstatné náležitosti zmluvy o úvere, pričom nestačí odkaz na všeobecné podmienky veriteľa (článok IV.). Úverové podmienky nespĺňajú náležitosti písomnej formy právneho úkonu podľa § 40 Občianskeho zákonníka. Nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere nebola dojednaná písomne, jedná sa o neplatný právny úkon, v dôsledku čoho okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. V sporovom konaní je totiž súd viazaný skutkovými dôvodmi, z ktorých si navrhovateľ uplatňoval svoj nárok na zaplatenie žalovanej sumy.

Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý mal z procesného hľadiska úspech, právo na ich náhradu nepriznal, keďže tento si proti navrhovateľovi ich náhradu neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, a to v časti pre zaplatenie sumy 72,20 Eur, v ktorej bol jeho návrh zamietnutý a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil voči odporcovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce zo súdneho poplatku z odvolania vo výške 16,50 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 29,57 Eur.

Podľa jeho názoru okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež vec nesprávne právne posúdil. Navrhovateľ sa domáhal uplatneného nároku voči

odporcovi titulom neuhradených záväzkov odporcu z uzavretej Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 06.04.2010. Na základe časti C tejto zmluvy navrhovateľ vydal odporcovi úverovú kartu a poskytol mu úverový rámec vo výške 400,00 Eur. Odporca vyčerpal z úverového rámca sumu v celkovej výške 796,80 Eur tak, že mu sumu 700,00 Eur čerpal financovaním na adresu klienta podľa predloženého potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov a sumu 96,80 Eur predstavujú poplatky za vedenie úverového účtu, ktoré navrhovateľ účtoval odporcovi v súlade s bodom V.-6. Všeobecných úverových podmienok (ďalej aj „VÚP“) ako súčasť úverovej istiny. Priemer všetkých účtovaných poplatkov je zrejmý z predloženého výpisu z úverového účtu odporcu. V časti C úverovej zmluvy a bodu IV.-3.-1. VÚP sa odporca zaviazal riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok vo výške 5 % z poskytnutého úverového rámca, splatných vždy k 10. dňu kalendárneho mesiaca. Odporca poskytnutý úver riadne a včas nesplácal. Odporca uhradil navrhovateľovi na splátkach úveru len časť dlžnej sumy vo výške 622,80 Eur podľa predloženého potvrdenia o prijatých splátkach a po výpovedi sumu 5,00 Eur, ktorú navrhovateľ v súlade s bodom IV.3.-1. VÚP použil na úhradu dohodnutých úrokov, poplatkov podľa zmluvy o úvere, prípadne podľa sadzobníka poplatkov platného v deň čerpania úveru, poisťného a splátky príslušnej časti úverovej istiny. V dôsledku neplnenia dohodnutých splátok zo strany odporcu navrhovateľ vypovedal zmluvu dňa 20.05.2013. Výpoveď bola doručená odporcovi dňa 23.05.2013 a dňa 23.07.2013 nadobudla účinnosť a dlh odporcu sa stal splatným v celom rozsahu. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam predstavoval dlh odporcu voči navrhovateľovi ku dňu zúčtovania do právneho vymáhania, t.j. k dátumu 17.05.2013 sumu v celkovej výške 699,88 Eur tak, ako to presne špecifikoval navrhovateľ v návrhu na začatie konania. Navrhovateľ však v petite návrhu v súlade s ust. § 79 O.s.p. jasne a zrozumiteľne vymedzil, čoho sa v konaní domáha. Stotožnil sa s názorom súdu, že v dispozičných konaniach, ktoré sa začínajú na základe návrhu, je súd viazaný petitom a nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa účastníci domáhajú, resp. prisúdiť iné plnenie, než ktorého sa účastníci domáhajú. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený návrhom a nemôže priznať splnenie iného skutkového základu, než ako bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Návrhom na začatie konania sa navrhovateľ domáhal peňažného plnenia, pričom právny dôvod uplatneného nároku v žalobe výslovne neuviedol, keďže tento nie je požadovanou náležitosťou v návrhu na začatie konania v zmysle ust. § 79 O.s.p., hoci tento nepriamo vyplýva z poskytnutých tvrdení. Navrhovateľ však vo svojom návrhu opísal v súlade s ust. § 79 O.s.p. rozhodujúce skutočnosti, keď okrem iného tvrdil, že účastníci uzavreli dňa 06.04.2010 úverovú zmluvu, na základe ktorej navrhovateľ vydal odporcovi úverovú kartu, z ktorej odporca vyčerpal 700,00 Eur, tvrdil tiež, že odporca vrátil navrhovateľovi časť poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 627,80 Eur. Na preukázanie svojich tvrdení predložil navrhovateľ v konaní dôkazy v súlade s ust. § 120 O.s.p. (úverovú zmluvu, potvrdenie o odfinancovaní, potvrdenie o prijatých splátkach a výpis z úverového účtu odporcu). Vychádzal pritom z platnosti zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru a vydaní úverovej karty a v tomto smere produkoval v konaní dôkazy. Je pochopiteľné, že navrhovateľ vychádzal z právneho úkonu uzatvoreného medzi účastníkmi (zmluvy) a z tohto titulu požadoval od odporcu plnenie, keďže mal za to, že tento právny úkon je platný. Navrhovateľ teda poskytol v konaní taký skutkový základ, ktorý umožňoval súdu priznať mu uplatnené peňažné plnenie z titulu uzavretej úverovej zmluvy, ak by ju posúdil ako platnú, pričom súd mohol na rovnakom skutkovom základe priznať navrhovateľovi časť uplatneného peňažného plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia, ak by zmluvu ako platnú neposúdil, nakoľko žalobný návrh obsahoval všetky skutkové tvrdenia, ako aj dôkazy potrebné pre priznanie peňažného plnenia z tohto dôvodu. Okresný súd mal teda postupovať v zmysle zásady „iura novit curia,“ keďže právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou návrhu na začatie konania. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam sa navrhovateľ nemôže stotožniť s rozhodnutím súdu, ktorým nevyhovet žalobe ani v rozsahu plnenia z bezdôvodného obohatenia. Odvolateľ tiež konštatoval, že v obdobných konaniach sa na iných súdoch Slovenskej republiky s takouto právnou argumentáciou nestretol.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. za použitia od § 156 ods. 3 O.s.p.) ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to v časti presne špecifikovanej vo výroku jeho rozhodnutia.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktorému predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správny skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p., konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

S poukazom na ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p., ktoré tvoria základ potvrdzujúceho rozhodnutia v danej odvolacej veci, odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu a s prihliadnutím na uvedenú právnu úpravu dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v časti, ktorým bol návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietnutý.

Odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd nepovažuje za dôvodné.

Nepochybne zmluva medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou. Je nesporné, že navrhovateľ pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania (viď výpis z Obchodného registra na spoločnosť navrhovateľa a vymedzený predmet činnosti) a odporkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka). Vzťahy medzi účastníkmi na základe zmluvy vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto novej úpravy je teda snaha práva vyrovnáť túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle.

Je nutné jednoznačne súhlasiť so záverom okresného súdu a aplikáciou ust. § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch na prejednaný prípad.

Navyše odvolací súd dodáva, že všeobecné podmienky (v súdnej veci VÚP) majú slúžiť k tomu, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru; nesmú však slúžiť k tomu, aby do ich neprehľadnej, zložito formulovanej a malými písmenkami písanej formy skryl zmluvný partner spotrebiteľa dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosť spotrebiteľa uniknú, ak tak urobí, spreneverí sa princípu dôvery a takémuto správaniu nemožno priznať súdnu ochranu. Dodávateľ je povinný pristupovať k tvorbe všeobecných zmluvných podmienok v súlade s ustanoveniami spotrebiteľského práva a nie ich obchádzať cez rôzne dojednania. Rovnako odvolací súd dospel k záveru, že všeobecné podmienky veriteľa (čl. IV.) nespĺňajú náležitosti písomnej formy právneho úkonu požadované zákonom, v dôsledku čoho sú neplatné (§ 40 Občianskeho zákonníka). Keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere nebola dojednaná písomne, jedná sa o neplatný právny úkon, a preto okresný súd postupoval správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Neobstojí ani tvrdenie odvolateľa, že okresný súd sa mal zaoberať otázkou, či navrhovateľovi nenáleží požadované plnenie vo výške 72,20 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľ totiž uplatňoval v žalobe nárok na plnenie zo zmluvy a v priebehu konania nezmenil so súhlasom súdu (§ 95 O.s.p.) žalobu na plnenie z bezdôvodného obohatenia. Nemožno preto súhlasiť s jeho tvrdením, že súd je viazaný len čiastkou uplatnenou v žalobe a je vecou súdu, z akého právneho dôvodu požadované plnenie

priznáva. V tomto prípade sa totiž nejedná len o právne posúdenie návrhu, ktoré je skutočne vecou súdu. Ide o určenie totožnosti predmetu konania, ktorý určuje navrhovateľ svojimi dispozičnými úkonmi a ktoré súd nemôže meniť. Predmetom občianskeho súdneho konania je v konaní uplatnený nárok (procesný nárok), ktorý vymedzuje navrhovateľ, a to nielen určením predmetu, teda žalobného petitu, ale aj určením rozhodujúcich skutočností, o ktoré svoje tvrdené právo opiera. Úlohou súdu je skúmať, či platné právo umožňuje, aby na základe skutkového stavu tvrdeného navrhovateľom mohlo byť v žalobe vyhovené. Ak zmení žalobca svoje tvrdenia tak, že nové tvrdené skutočnosti je potrebné podradiť pod hypotézu inej právnej normy než skutočnosti pôvodne tvrdené, ide o zmenu žaloby. Takúto zmenu však vzhľadom k uplatneniu dispozičnej zásady môže vykonať jedine navrhovateľ. Pritom žaloba na plnenie zo zmluvy sa opiera o iný skutkový základ a o inú právnu normu než žaloba z bezdôvodného obohatenia. Ak požaduje navrhovateľ plnenie zo zmluvy, musí tvrdiť existenciu platnej zmluvy (tak, ako to navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa aj tvrdil); naopak žaloba z bezdôvodného obohatenia tvrdenie platnej zmluvy v zásade vylučuje. Pokiaľ by bol navrhovateľ v prvostupňovom konaní zmenil skutočnosti, na základe ktorých uplatňuje nárok uplatnený žalobou, mal by odporca právo sa proti jeho tvrdeniam v konaní brániť. S poukazom na zásadu uvedenú v ust. § 205a ods. 1 O.s.p. a s prihliadnutím na fakt, že účastníci boli súdom prvého stupňa riadne poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p., že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada, odvolací súd na tieto nové skutočnosti (skutkové tvrdenia) navrhovateľa už nemohol prihliadať.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

Vo zvyšnej časti (odvolaním nenapadnutej), v ktorej súd návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 627,68 Eur s príslušenstvom zamietol, zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.